

своитѣ озжбени черепи, безпомощно подвити бедра, сгърбени гръбнаци — слѣди на вихрена смъртъ... Аждрахана попада въ своя несвѣсенъ бѣгъ въ царството на смъртта, завива изъ грознитѣ скелети; подплашенъ хуква на бѣгъ, а краката му го носятъ все срѣдъ тия скелети; и колкото повече бѣга — толкова налита отъ скелетъ на скелетъ; копитата му попадатъ въ крѣхки черепи, трошатъ се здрави бедра и парчета отъ тѣхъ хвърчатъ задъ него, прѣдъ него; блѣскатъ го въ глава, по ребра; удрятъ го . . . и той тича заслѣпенъ като въ харманъ, рита, цвили наежилъ вужасенъ грива, пули очи, прѣхка съ ноздри до като въ изнемога се бутурясва въ изпрѣчилата се купчина скелети, спхва го здрава костъ — и въ безсилие умира отъ страхъ и умора . . .

Пустинята се разпила съ своя стихиенъ ужасъ, пѣсѣкъ блѣди подъ горѣщитѣ лъчи на паляще слънце; омарата на талази трепти надъ нажежената повърхность — пустинята заглѣхва още по дълбоко — и почва да се чува нейното злокобно мълчание, което звънва въ уши, като изгървана коса на камане . . . Съ подкосени стави азъ се отпуцамъ на горещия пѣсѣкъ и гледамъ, гледамъ прѣзъ сълзи пустинята и слушамъ—слушамъ звънливото ѝ мълчание.

Гледатъ ми очитѣ; слушатъ ми ушитѣ — и все пакъ ми се струва, че това е кошмаръ; че е на сънъ, както сънъ ми се струва онова, което нѣкога учителя разказваше за Африка, за пустинята . . .

Друга ми се прѣдставляваше пустинята, кога учехъ география въ тихото школо на роденъ край.